

Tilfældet med Diæter, som kun skulle betales, naar man opholder sig paa fremmede Steder, men ikke, naar Forretningen foregaar paa Hjemstedet, altsaa ikke som Løn for et bestemt Arbejde. Dette er jo bestemt i forskellige Love, ogsaa i nogle, vi have haft til Behandling i Mar. — Det store Principspørgsmaal, om det er rigtigt eller ikke at honorere, at lønne, saadant Arbejde, kunde lige saa godt rejses i alle de af mig nævnte Tilfælde som ved denne Lov, og jeg skal derfor ikke udtale mig om det her, thi der foreligger i Virkeligheden ikke noget Lønspørgsmaal. Vilde man kalde det, her foreslaas, en Honorering af de kommunale valgte Embedsmænd, saa er det efter min Opfattelse urigtigt; thi her er kun Tale om en Praksis, som er godkendt fra alle Sider, og som man i Grunden ikke paa nogen Maade kan bestride Berettigelsen af, at der gives vedkommende Formand, der har et overordentligt Arbejde og Ansvar, en passende Medhjælpssum, et passende Kontorholdsvederlag, og saa er her blot Spørgsmaalet, om han som hidtil skal gøre Regnskab paa en endogsaa meget smaalig Maade for Anvendelsen af denne Sum, om det skal være ham forment at lade sin Hustru, sine Børn udføre det maskinmæssige Arbejde eller forbydes ham selv at gøre det, da han ikke maa anvende Honoraret uden til Betaling af andre, men ikke selv beholde det som Vederlag for eget Arbejde til Afskrivning m. m., hvoraf Følgen bliver, at man omtrent tvinger enhver Sogneraadsformand til at antage fremmed Medhjælp. Det er dette lille Spørgsmaal, det egentlig reducerer sig til, om han selv eller Medlemmer af Familie kunne benyttes til at udføre det Arbejde, han ellers maatte lade andre udføre. Jeg finder den Grænse, Udvalget har sat, 15 Dre pr. Individ, meget passende. Det kan gerne være, som den højtærede Indenrigsminister siger, at man kan finde en anden Maade at ordne den Sag paa, som kan være heldigere, det skal jeg ikke udtale mig om, men jeg ser ikke nogen praktisk Bænelighed ved at vælge Folketallet, og det er jo fremhævet mange Gange, at man ikke netop behøver at naa den fastsatte Grænse og at den paa den anden Side i visse Tilfælde kan overskrides. Naar det er nævnt fra den højtærede Minister, at det løber op til over 200,000 Kr., vil jeg ganske i Almindelighed sige, at det er det vist ikke langt fra allerede nu, men et saadant Beløb til Medhjælp ved det overordentlige Arbejde, der præsteres i Landets over 1000 Sogne, finder jeg i og for sig billigt og jeg kan heller ikke være enig med den højtærede Minister i, at den Bestemmelse absolut skulde foranledige Ud-

gifter i Sogne, hvor der er mindre Arbejde, og hvor man kunde mene, at det ikke var Grund til at gaa til de 15 Dre; thi det er jo Sognekommunerne, der komme til at betale. Det var jo en anden Sag, hvis man, som man gør i andre Tilfælde, lod Statskassen betale det halve eller det hele, saa tvivler jeg ikke om, at man hurtigt vilde naa Grænsen, men her skal Kommunen selv afgøre, hvorvidt Arbejdet eller Medhjælpen er Pengene værd. Jeg kan derfor ikke se, at der i dette Forslag skjuler sig Principspørgsmaalet om Honorering af valgte kommunale Embedsmænd, men her er kun Spørgsmaal om en heldigere og mere passende Maade at give dem det Beløb, som de allerede nu faa til Medhjælp, og som alle erkende, at de bør have.

Jens Bux: Jeg skal kun tillade mig den Bemærkning, at saa vidt ere vi dog nu komne i denne Sag, at Ministeren begyndte sit Foredrag med at iudtale, at der maa gøres noget paa dette Omraade. Det er jo allerede et væsentligt Skridt fremad, at det fra alle Sider erkendes, at der maa gøres noget paa dette Omraade, at der maa lovgives, og det lader jo til af den ærede Ministers første Udtalelser, at han nærmest er enig med den ærede oprindelige Forslagsstiller. Det lader ikke til at falde rigtig i Ministersens Smag, at man i Udvalget er bleven enig om at sætte et Beløb pr. Individ. Jeg fandt en Anthydning i den ærede Ministers Udtalelser af, at det muligt vilde have været mere antageligt for ham, dersom vi havde holdt os til den oprindelige Forslagsstillers Forslag i Principet. Jeg vil nu ogsaa takke den ærede Forslagsstiller fra Ringløbing (S. C. Christensen), der har bragt Sagen frem og givet Stødet til og derved Udset til, at vi muligvis kunne komme et Skridt frem paa det Omraade; det var virkelig højt nødvendigt. Vi have jo ellers det Held, saalænge vi have den nuværende Minister, naar vi forhandle om kommunale Sager, i ham at have med en Mand at gøre, som har været Sogneraadsmedlem, Sogneraadsformand og Amtsraadsmedlem, og det letter mange Gange Forhandlingerne, naar vi forhandle om de Sager, fordi Ministeren som Sogneraadsmedlem og Amtsraadsmedlem har gjort adskillige praktiske Erfaringer, der selvfølgelig falde sammen med lignende, vi andre have gjort. Nu forstaar jeg ikke rigtig, hvorledes den ærede Minister kan sige mod Ordføreren, at det er jo ikke nødvendigt, at Formanden i Sogneraadet skal levere Lokale. Vi maa jo dog indrømme, at det modsatte vist vilde